

— Érted.

Lina a szeméhez kapta a zsebkendőjét. Letörülte a könnyét az arcáról s föltekintett a legényre.

— Nézze kigyelmed — mutatott fel az égre —, milyen szép fehér főlhő!

Az volt csakugyan. Egy kis fehér felhő. Integtetett le nekik, hogy jól van, ne féljenek, az ég ragyog felettük . . .

Bibó Lajos.

KÖSZÖNÉS ISTENNEK.

Istenem — köszönöm a mai estét.

*Itt ültem asztalomnál,
a csöndes szobában, magányosan.
Az ablak tárva volt.
Kint ragyogott a hold
és rám néztek a csillagok.
Ekkor eszembe jutottál.
. . . Valami csodás volt.
Szívem úgy dobogott,
hogy én kis szolgálád
reád gondolhatok.
Itt, e bús jalusi magányban ülve
Veled lehetek a nagy Végtelenben.
Vagy sétálva az almaják között
reggelenként —
vagy napközben menve mezei utakon,
fűvirágot fosztva ujjaim között,
Neved emlegethetem.
Ó, Istenem,
Fűharmatos a cipőm
s a telt búzafejek elem bólogatnak az úton
Én párat lépdesek belőlük.
Oly boldog vagyok,
hogy imába borul a lelkem,
amint neved suttogom dőhát-csendesen :
Édes Istenem.*

Bartalis János.